

Proloog

St Stephen's School, Norfolk, januari 2005

Terwijl de figuur de trap opliep die leidde naar de afdeling waar de zesdejaars een eigen kamer hadden – een doolhof van studeerkamertjes ter grootte van een schoenendoos – was alleen het gereutel en getik te horen van de aftandse radiatoren, die inefficiënte wachters die al vijftig jaar nauwelijks in staat waren om Fleet House en de jongens die er woonden warm te houden.

Een van de acht slaapgebouwen die samen St Stephen's School vormden had de naam Fleet House gekregen, vernoemd naar de rector ten tijde van de bouw, zo'n honderdvijftig jaar geleden. De leerlingen die er sinds de naoorlogse verbouwing sliepen noemden het lelijke Victoriaanse gebouw ook wel de Vlooienhut.

Het was ook het laatste schoolgebouw dat de hoognodige verbouwingen zou ondergaan. Het komende half jaar zouden de gangen, trappen, slaapzalen en gemeenschappelijke ruimtes ontdaan worden van het gescheurde zwarte linoleum dat er op de vloeren lag, de vergeelde muren zouden een nieuw fris behangetje krijgen en de antieke doucheruimtes zouden worden voorzien van glanzende, roestvrijstalen kranen en douches en glimmend witte tegels. Dit om de veeleisende ouders van tegenwoordig zoet te houden die erop stonden dat hun kinderen konden wonen en studeren in iets dat meer weg had van een hotel dan van een varkensstal.

Voor Studeerkamer 7 bleef de figuur even staan luisteren. Omdat het een vrijdag was, zouden de acht jongens die op deze verdieping sliepen naar de pub in het nabije stadje Foltesham zijn, maar toch checkte hij het even. Toen hij niets hoorde pakte de figuur de deurknop en ging naar binnen.

Terwijl hij de deur zachtjes dichtdeed en het licht aandeed raakte de figuur bijna meteen doordrongen van de ingebakken muffe geur van pubers: een mengeling van vieze sokken, zweet en gierende hormonen die in de loop der jaren elke porie van Fleet House had doordrongen.

Huiverend, omdat die lucht pijnlijke herinneringen losmaakte, struikelde de figuur bijna over een stapel onderbroeken die achteloos op de grond gegooid waren. Toen, terwijl hij de twee witte tabletjes pakte die elke avond op het nachtkastje van de jongen werden

neergelegd en ze verving door twee identiek uitziende pilletjes, draaide de figuur zich om, deed het licht uit en verliet de kamer.

Op de trap vlak bij verstijfde een kleine jongen in pyjama toen hij voetstappen naderbij hoorde komen. In paniek dook hij een verdieping lager in de nis onder de trap, waar hij opging in de schaduw. Hij zou straf krijgen als ze zagen dat hij na tien uur nog niet in bed lag, en hij was vanavond al genoeg gestraft.

Stokstijf en met bonzend hart, kneep hij zijn ogen stijf dicht, alsof dat zou helpen, en in het donker luisterde hij ademloos toe terwijl de voetstappen op maar een paar centimeter boven zijn hoofd passeerden en toen, goddank, in de verte verdwenen. Trillend van opluchting kroop hij weer uit zijn verstopplek en haastte zich naar zijn slaapzaal. Toen hij in bed stapte en even op zijn wekker keek, wist hij dat hij nog een uur wakker moest blijven voor hij in de veilige slaap kon vluchten en hij trok de dekens over zijn hoofd en liet de tranen komen.

Ongeveer een uur later, kwam Charlie Cavendish Studeerkamer 7 binnen en stortte zich daar op het bed.

Het was pas elf uur op een vrijdagavond en ondanks zijn achttien jaar zat hij als een klein kind opgesloten in dit stinkhol.

En wat nog erger was, hij moest morgenochtend al om zeven uur op voor die vervloekte kerkdienst. Die had hij dit semester al twee keer gemist, dus nog een keer overslaan kon hij zich niet veroorloven. Hij was al een keer in het kantoor van Jones ontboden vanwege dat stomme akkefietje met Millar. Jones had laten vallen dat hij van school getrapt zou worden als hij zijn leven niet beterde, maar Charlie baalde ervan dat hij zo braaf moest doen. Zijn vader had hem ingepeperd dat hij zijn tussenjaar niet zou sponsoren als hij niet met fatsoenlijke cijfers eindexamen deed.

Wat verdomme een drama was.

Zijn vader vond dat hele tussenjaar sowieso al niks. Hedonisme was iets dat hij verafschuwde, en het idee dat zijn zoon zou rondhangen op een of ander Thais strand, knetter stoned waarschijnlijk, stond hem bepaald niet aan, al helemaal niet als hij het ook nog moest betalen.

Vlak voor de start van dit semester hadden ze knallende ruzie gehad over Charlies toekomst. Zijn vader, William Cavendish, was een succesvolle advocaat in Londen en men was er altijd vanuit gegaan dat Charlie in zijn voetstappen zou treden. Charlie zelf had daar nooit zo bij stilgestaan.

Toen hij het eind van de puberteit naderde, was het hem langzaam duidelijk geworden wat er van hem werd verwacht, en dat wat hij zelf wilde er blijkbaar niet toe deed.

Charlie was een ritselaar, een adrenalinedealer; zo zag hij zichzelf. Hij genoot van het gevaarlijke leven. Bij het idee dat hij in die hiërarchische, verstikkende sfeer van de klassieke Londense advocatenscene in de Inner Temple zou moeten werken, kromp zijn maag ineen.

Bovendien was zijn vaders idee van 'vooruitkomen in het leven' volkomen achterhaald. Alles was anders, tegenwoordig: je kon doen waar je zin in had. Al dat gelul over respectabele beroepen, dat was iets voor de generatie van zijn ouders.

Charlie wilde DJ worden en kijken naar mooie, halfnaakte vrouwen op een dansvloer op Ibiza. Ja, man. Dat was pas mooi! En... je kon echt bákken met geld verdienen als DJ.

Niet dat geld ooit echt een serieus probleem zou zijn. Tenzij zijn ongetrouwde oom van zevenenvijftig ineens toch kinderen wilde zou Charlie het landgoed van de familie erven, met duizenden hectares landbouwgrond.

Daar had hij ook plannen voor. Hij hoefde alleen maar een paar van die hectares te verkopen aan een projectontwikkelaar; dat zou hem een fucking fortuin opleveren!

Nee, zijn toekomstige financiën waren het probleem niet; het probleem was dat die bekrompen vader van hem nú de geldscepter zwaaide.

Hij was jong. Hij wilde lol maken.

Dat waren de gedachten die door het hoofd van Charlie Cavendish tuimelden toen hij afwezig naar de twee tabletjes greep die hij sinds zijn vijfde elke avond nam en het glas water oppakte dat de huismoeder voor hem had neergezet.

Hij legde de tabletjes op zijn tong, nam een flink slok water om ze mee weg te spoelen en zette het glas toen weer terug op zijn nachtkastje.

De daaropvolgende minuut gebeurde er niks en Charlie bleef zuchtend kauwen op de onredelijkheid van zijn lot. Maar toen, eerst bijna onmerkbaar, begon zijn lichaam te trillen.

'Wat de fuck...?'

Het trillen werd steeds heviger, tot hij er geen controle meer over had, en plotseling voelde Charlie dat zijn keel dichtkneep. Panisch hapte hij naar lucht. Wat was er aan de hand? Hij strompelde een paar passen in de richting van de deur, en greep naar de deurknop, maar het lukte hem in zijn doodsangst niet om hem om te draaien voor hij half buiten bewustzijn was, met een hand aan zijn keel en schuim om zijn mond op de vloer stortte. Door het gif dat door zijn aderen stroomde kreeg hij geen zuurstof meer binnen en zijn organen begaven het een voor een. Toen ontspanden zijn ingewanden en stukje bij beetje hield de jongeman die eens Charlie Cavendish was simpelweg op te bestaan.

Hoofdstuk 1

Robert Jones, rector van St Stephen's School, stond met zijn handen in zijn zakken – een gewoonte waar hij zijn pupillen altijd voor berispte – uit het raam van zijn werkkamer te staren.

Beneden zag hij leerlingen Chapel Lawn oversteken, op weg van en naar hun lessen. Zijn handen waren klam van het zweet, zijn hart draaide nog op volle toeren van de adrenaline, zoals het al vanaf het ongeluk de hele tijd had gedaan.

Hij liep weg bij het raam en ging achter zijn bureau zitten. Er lag een steeds groter wordende stapel papieren waar hij zich nog niet over had gebogen en een lijst telefoontjes waar hij nog op moest reageren.

Hij haalde zijn zakdoek tevoorschijn, veegde ermee over zijn kale hoofd en slaakte vervolgens een diepe zucht.

Er waren talloze nachtmerriescenario's mogelijk voor een rector die verantwoordelijk was voor honderden jongens en meisjes: drugs, pestkoppen en, in deze tijden van gemengde kostscholen, het onstuitbare spook van de seks.

In zijn veertien jaar als rector van St Stephen's had Robert met al die zaken tot op zekere hoogte te maken gehad.

Maar al dit soort ellende verbleekte bij wat er afgelopen vrijdag was gebeurd: de dood van een leerling die hij onder zijn hoede had.

Als er één ding was dat de reputatie van de school kon ruïneren, dan was dit het wel. Hoe de jongen precies was overleden deed er bijna niet eens toe. Robert zag de hordes ouders al voor zich die nu op zoek waren naar een kostschool voor hun kinderen en St Stephen's van hun lijst schrapte.

Toch putte Robert troost uit het feit dat de school al ruim vierhonderd jaar had overleefd – en een blik op de annalen had hem geleerd dat dit soort tragedies al eerder voorgekomen waren. Misschien zouden ze volgend semester minder inschrijvingen krijgen, maar naarmate de tijd verstreek, zou dat wat afgelopen vrijdag was gebeurd uiteindelijk wel weer vergeten worden.

De laatste keer dat een leerling was overleden was in 1979. De jongen was dood aangetroffen in de kelder, in de ruimte waar alle koffers opgeslagen lagen. Hij had zich verhangen met een stuk touw, aan een haak in het plafond. Dat incident was onderdeel

geworden van de schoolfolklore. De kinderen hielden maar wat graag de mythe in stand dat de geest van de jongen nog door Fleet House waarde.

Ze hadden Rory Millar een keer in die kelder opgesloten, en die leek zelf wel een geest nadat hij er de hele nacht op de deur had staan bonken.

Charlie Cavendish, die zonder twijfel schuldig was aan dat incident, had zoals gewoonlijk alles ontkend en, erger nog, vond het allemaal reuze grappig... Robert Hones huiverde ongemakkelijk, en wenste dat hij het in zich had om het verlies van dit jonge leven te betreuren, maar het lukte hem niet.

Die jongen had nog geen voet in de school gezet of hij veroorzaakte al moeilijkheden. En omdat hij nu dood was, stond Roberts eigen toekomst op het spel. Op zijn zesenvijftigste was hij zich aan het verheugen op zijn pensioen, dat over vier jaar in zou gaan. Als hij nu gedwongen werd om ontslag te nemen, kon hij het wel op zijn buik schrijven dat hij nog ergens anders aan de slag zou kunnen.

Gisteravond, tijdens de noodvergadering van het schoolbestuur, had hij zijn ontslag zelf aangeboden. Maar het bestuur was achter hun rector blijven staan.

De dood van Cavendish was een óngeluk... met een natuurlijke oorzaak. Hij was overleden aan een epileptische aanval.

Dat was Roberts enige sprankje hoop. Zolang het oordeel van de lijkschouwer inderdaad zou luiden dat het een natuurlijke dood was en de berichtgeving in de media tot een minimum beperkt bleef, zou de schade misschien binnen de perken blijven.

Maar tot die bevestiging er was, hingen zijn reputatie en zijn toekomst aan een heel dun zijden draadje. Ze hadden beloofd dat ze vanochtend zouden bellen.

De telefoon op zijn bureau ging schril over. Hij drukte op de intercom. 'Ja, Jenny?'

'Ik heb de lijkschouwer voor u aan de lijn.'

'Verbind maar door.'

'Meneer Jones?'

'Ja, daar spreekt u mee.'

'Met Malcolm Glenister, de plaatselijke lijkschouwer. Ik wilde het met u hebben over de resultaten van de obductie die we gisteren hebben uitgevoerd op Charlie Cavendish.'

Robert slikte. 'Natuurlijk. Vertelt u maar.'

'De patholoog-anatoom is tot de conclusie gekomen dat Charlie niet is overleden als gevolg van een epileptische aanval. De oorzaak was anafylactische shock.'

‘Aha.’ Robert slikte nog eens en schraapte zijn keel. ‘En... wat was daar de oorzaak van?’

‘Zoals u zult weten blijkt uit zijn medische gegevens dat hij zeer allergisch was voor aspirine. Er is zeshonderd milligram aspirine aangetroffen in zijn bloed, wat staat voor twee tabletjes.’

Robert was niet in staat te reageren, omdat zijn keel te droog was.

‘Los van sporen van het medicijn Epilim, dat Charlie dagelijks nam om zijn epilepsie onder controle te houden, en minimale sporen van alcohol, heeft de patholoog niets gevonden. Hij was in goede gezondheid.’

Robert herpakte zich. ‘Zou hij dit hebben overleefd als hij eerder gevonden was?’

‘Als hij dan meteen behandeld was wel, ja. Dan had hij het vrijwel zeker overleefd. Maar de kans dat hij om hulp had kunnen roepen in de paar minuten voor hij het bewustzijn verloor was niet groot. Het is begrijpelijk dat hij pas de volgende ochtend werd gevonden.’

Robert bleef even stil en voelde een piepklein beetje opluchting zijn aderen instromen. ‘En, wat nu?’ vroeg hij.

‘Nou, we weten nu hóé hij is overleden. De vraag is, waarom? Zijn ouders hebben bevestigd dat Charlie wist dat hij allergisch was voor aspirine; hij heeft het altijd al geweten.’

‘Dan moet hij die tabletten per ongeluk hebben ingenomen. Een andere verklaring is er niet, toch?’

‘Het is niet aan mij om over de feiten te speculeren, meneer Jones, maar er zijn nog wel een paar dingen die opgehelderd moeten worden. En ik vrees dat een politieonderzoek wordt opgestart.’

Robert voelde het bloed wegtrekken uit zijn gezicht. ‘Ik begrijp het,’ zei hij zachtjes. ‘In hoeverre heeft de dagelijkse gang van zaken hier op school daaronder te lijden?’

‘Dat zal u moeten bespreken met de inspecteur in kwestie.’

‘Wanneer kan ik die verwachten?’

‘Zeer binnenkort, zou ik zeggen. Ze zullen dadelijk wel contact met u opnemen om afspraken te maken. Tot ziens.’

‘Tot ziens.’

Robert zette de intercom uit en voelde zich duizelig. Hij haalde drie, vier keer heel diep adem.

Een politieonderzoek... Hij schudde zijn hoofd. Dit was heel slecht nieuws.

En toen pas drong het tot hem door: de afgelopen dagen had hij alleen maar kunnen denken aan de reputatie van de school. Maar als de politie erbij betrokken werd, dan moest de lijkschouwer zijn twijfels hebben over dat Cavendish de aspirine per ongeluk had ingenomen.

‘Godallemachtig.’ Ze zouden toch niet echt denken dat het moord was?

Weer schudde Robert zijn hoofd. Nee, het was waarschijnlijk niet meer dan een formaliteit. Charlies vader zal wel aan wat touwtjes hebben getrokken. Hij dacht aan al die keren dat Cavendish voor zijn bureau had gestaan en hem onbekommerd had aangekeken terwijl Robert hem een uitbrander gaf. Het was altijd hetzelfde liedje: Robert herinnerde hem eraan dat er al jaren geleden een eind was gekomen aan het antieke spelletje waarbij de jongere jongens moesten opdraven als bedienden en dat hij ze dus niet meer zo mocht lastigvallen als ze daar geen zin in hadden. Dan onderging Charlie zijn straf en ging vervolgens vrolijk door met zijn wangedrag, alsof er niets was gebeurd.

Charlie had eigenlijk naar Eton zullen gaan, maar was gezakt voor het toelatingsexamen. Vanaf de allereerste dag dat hij op St Stephen’s was gearriveerd had hij duidelijk gemaakt dat hij zich te goed voelde voor de school, de rector en zijn medeleerlingen. Zijn arrogantie was werkelijk stuitend.

Op zoek naar inspiratie staarde Robert naar het schilderij van Lord Grenville Dudley, de zestiende-eeuwse oprichter van de school en toen, met een blik op zijn horloge, drong het tot hem door dat het bijna tijd voor de lunch was. Hij ramde op de knop van de intercom.

‘Ja, meneer Jones?’

‘Jenny, wil je misschien even binnenkomen?’

De troostrijke figuur van Jenny Colman verscheen een paar seconde later in de deuropening. Ze werkte al dertig jaar op de school, eerst in de kantine, en later, na een cursus secretariael werk als administratief medewerker. Toen Robert veertien jaar geleden op de school kwam werken en de toenmalige secretaresse bijna met pensioen bleek te gaan, had hij Jenny aangesteld als haar vervangster.

Ze was bepaald niet de meest elegante kandidate, maar Robert was gesteld op haar rustige, onverstoorbare stijl en haar kennis van de school was van onschatbare waarde geweest tijdens zijn inwerktijd.

Iedereen was dol op Jenny, van de schoonmakers tot en met het bestuur. Ze kende elk kind bij naam en haar trouw aan de school stond buiten kijf. Ze was drie jaar ouder dan Robert, en zou dus drie jaar eerder dan hij met pensioen gaan, en Robert had zich al vaak afgevraagd hoe hij het zou redden als zij weg was. Maar nu, bedacht hij ongelukkig, zou hij waarschijnlijk eerder vertrekken dan zij.

Jenny was het hele afgelopen semester afwezig geweest vanwege een heupoperatie. Haar vervangster deed goed werk en was waarschijnlijk veel beter ingevoerd in de moderne kantoortechnologieën, maar Robert had Jenny's moederlijke uitstraling gemist en was blij dat ze er weer was. Jenny had haar notitieblok en pen al in de aanslag toen ze haar ronde lijf in een stoel voor zijn bureau perste, met een intens bezorgde uitdrukking op haar gezicht.

‘Wat hebt u een vreemde kleur, meneer Jones. Zal ik even een glaasje water voor u halen?’ vroeg ze met haar typerende Norfolk-accent.

Robert zou ineens dolgraag zijn hoofd tegen Jenny's enorme boezem willen drukken, haar moederlijke armen om zich heen willen voelen en door haar getroost worden.

‘Dat was de lijkschouwer,’ zei hij, de gedachte van zich af schuddend. ‘Hij had geen goed nieuws. Er komt een politieonderzoek.’

Jenny trok een borstelige wenkbrauw op. ‘Nee! Dat meent u niet?’

‘Laten we hopen dat het allemaal snel afgewikkeld kan worden. Het zal de boel hier verstoren en iedereen uit het lood slaan, dat de politie hier rondsnuffelt.’

‘Nou, zeg dat,’ beaamde Jenny. ‘Denkt u dat ze ons allemaal gaan verhoren?’

‘Geen idee, maar we zullen iedereen natuurlijk moeten waarschuwen. Blijkbaar kan ik elk moment gebeld worden door een inspecteur. Als ik die heb gesproken weet ik meer. Maar misschien kunnen we maar beter vast een bijeenkomst met de hele school plannen voor morgenochtend. In de grote zaal. Dus ook met ál het personeel, tot en met de keukenhulpen. Kan jij dat voor me organiseren?’

‘Natuurlijk, meneer Jones. Ik zal het meteen doen.’

‘Dank je, Jenny.’

Ze stond op, en zei toen: ‘Hebt u David Millar al teruggebeld? Hij hing vanochtend alweer drie keer aan de lijn.’

Het laatste waar Robert nu op zat te wachten was een gestoorde dronkenlap van een vader die in paniek was over zijn zoon.

‘Nee, nog niet gedaan.’

‘Nou ja, hij heeft gisteravond al een paar keer gebeld en een bericht ingesproken. Iets over dat Rory hem huilend had gebeld.’

‘Ik weet het, dat zei je al. Hij moet maar even wachten. Ik heb nu even belangrijker zaken aan mijn hoofd.’

‘Zal ik anders even een kopje thee brengen? Zo te zien kunt u wel wat suiker gebruiken. Het is heel goed tegen de schok.’

‘Graag, dat zou fijn zijn.’ Hij knikte dankbaar.

De telefoon op zijn bureau rinkelde. Jenny was hem voor en nam op.

‘Met het kantoor van de rector.’

Ze luisterde even, en schermde toen de hoorn af met haar handpalm en fluisterde: ‘Commissaris Norton voor u.’

‘Dank je.’ Robert nam de hoorn aan en wachtte tot Jenny de kamer uit geschoten was. ‘U spreekt met rector Jones.’

‘Meneer Jones, met plaatsvervangend commissaris Norton van de centrale recherche. Ik neem aan dat u weet waar ik u voor bel.’

‘Zeker.’

‘Ik wilde u vast waarschuwen dat ik een paar mensen naar u toestuur om onderzoek te doen naar de dood van Charlie Cavendish.’

‘Aha, ja. Ja.’ Robert wist niet hoe hij anders moest reageren.

‘Ze arriveren morgenochtend.’

‘Waar vandaan?’

‘Londen.’

‘Londen?’

‘Ja. De zaak is toegewezen aan ons hier bij de afdeling Bijzondere Operaties binnen de centrale recherche. We werken samen met de politie van de afdeling Noord-Norfolk.’

‘Ik snap dat u uw werk moet doen, commissaris, maar u zult begrijpen dat ik me zorgen maak over de onrust binnen de school, om nog te zwijgen van de paniek die zou kunnen uitbreken.’

‘Mijn collega’s zijn zeer ervaren in dit soort zaken, meneer Jones. Ik weet zeker dat ze de situatie naar behoren zullen aanpakken, en dat zij u zullen adviseren hoe om te gaan met het personeel en de leerlingen.’

‘Ja, ik wilde hoe dan ook morgenochtend de hele school bijeenroepen.’

‘Uitstekend idee. Dat biedt mijn mensen de gelegenheid om de school in te lichten, en misschien wat van de zenuwen omtrent hun aanwezigheid weg te nemen.’

‘Dan zal ik dat inderdaad regelen.’

‘Mooi.’

‘Kunt u me de namen geven van de mensen die u hiernaartoe stuurt?’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn, voor de commissaris zei: ‘Dat weet ik nog niet precies, maar ik zal u aan het eind van de dag bellen om een en ander te bevestigen. Dank u voor uw tijd.’

‘Dank u, commissaris. Tot ziens.’

Hoezo dank u? vroeg Robert Jones zich af toen hij ophing. Hij legde zijn hoofd in zijn handen. ‘O god,’ mompelde hij.

Die kerels van de politie gingen natuurlijk iedereen doopceel lichten... in hun privélevens wroeten... Joost mocht weten wat ze allemaal te weten zouden komen. Straks werd hij zélf nog verdachte...

De aanmeldingen liepen de afgelopen drie jaar al steeds verder terug. Er was tegenwoordig zoveel concurrentie. Dit was wel het laatste wat de school kon gebruiken. En een tikje zelfzuchtiger dacht hij, terwijl hij de hoorn weer oppakte om het hoofd van het schoolbestuur te bellen, het was ook wel het laatste wat hij zelf kon gebruiken.